

Klassieke Chinese gedichten over de beleving van het landschap

Illustraties John Hacking
100x70 cm
Pigments (en sumi-e) op papier
Diverse jaren

www.saatchiart.com/hacquinjean
<http://levenshorizonten.com>
<http://mystiekfilosofie.com>

STROMENDE WASSER

Im strömenden Wasser
spiegelt sich der herbstliche Mond.
Auf dem südlichen See
ist Friede und Stille.
Und die Lotosblume will
mir etwas Trauriges sagen,
damit auch meine Seele
von Schwermut erfüllt sei.

Li Bo

GEDANKEN IN STILLER NACHT

An meinem Bett entlang
bildet der Mond einen Pfad.
Oder ist es der Tau?
Ich weiss es selber nicht.
Ich hebe den Kopf,
erblicke im Fenster den Mond.
Ich senke den Blick
und denk an die Heimat.

Li Bo

Bron: Chinesische Gedichte, Übertragen und herausgegeben von Abraham
Horodisch, Gütersloh, z.j. (m Bertelsmann Lesering)

ZWIESPRACHE IN DEN BERGEN

Du fragst, warum ich
zwischen den blauen Felsen lebe.
Völlig mit mir im Reinen,
kann ich nur lachen,
nichts erwidern.
Auf dem Wasser treiben die Pfirsichblüten
dem Dunkel entgegen,
in diesem Kosmos gibt es schliesslich
nicht nur der Menschen Welt.

Li Bo

DER BLICK VOM JIAO HÜGEL AUF DEN SONGLIAO BÜHL

Vom steilen Fels aus
sehe ich den Songliao,
der sich, wie es scheint,
verliert im azurblauen Dunst.
Wie kriege ich nur einen Regenbogen zu fassen,
der als weitgespannte Brücke bis in den Himmel reicht?
Wären mir die Unsterblichen wirklich zugetan,
würden sie mich winkend zu sich rufen.

Li Bo

MENG HAORAN ZUM GELEIT

Am Turm des gelben Kranichs
ein letztes Lebewohl dem alten Freund,
bevor's nach Yangzhou geht,
flussabwärts, im Dunst des dritten Monats.
Kaum zu erkennen das einsame Segel
im diffusen Blau des fernen Horizonts.
Dem endlosen Strom schaue ich nach,
bis er eins wird mit dem Himmel.

Li Bo

ABSCHIED VON WEI, DEM ACHTEN

Aus Chang' an warst Du angereist,
jetzt kehrst Du dorthin zurück.
Westwärts trägt ein Windstoss mein Herz,
bis es sich verfängt an einem Baum.
Meine Empfindungen sind kaum in Worte zu fassen:
Wann nur kommt die Zeit, dass wir uns wiedersehen?
Ich blicke hinterdrein, bis ich Dich aus den Augen verliere,
dort, wo in den Bergen Dunst und Nebel aufsteigen.

Li Bo

EINSAM AUF DEM JINGTING BERG SITZEND

Davongemacht hat sich die Vogelschar da oben,
verwaiste Wolken zogen unbekümmert hinterdrein.
Den Blick einander zugewandt, harren nur
wir beide aus: der Jingting Berg und ich.

Li Bo

IN ERINNERUNG AN DEN OSTBERG (1)

Schon lange war ich nicht mehr auf dem Ostberg.
Wie oft blühten dort seither die Rosen,
einten und lösten sich die weissen Wolken?
Nur, auf wessen Haus fällt jetzt wohl das Mondlicht?

Li Bo

BEIM BETRACHTEN DES WASSERFALLS IN DEN LU BERGEN (2)

Purpurschwaden steigen auf im Sonnenlicht.
In der Ferne erblicke ich den Fluss, der sich
in die Tiefe stürzt. Man könnte fast glauben,
die Milchstrasse sei vom neunten Himmel gefallen.

Li Bo

Bron:

Li Bo, Seidenreihel über allen Gipfeln. Gedichte. Chinesisch/Deutsch. Mit 25
Farbbildungen. Ausgewählt, übersetzt und herausgegeben von thomas O.
Höllmann, Ditzingen 2024, (Reclam)

DE KOUDE BERG

Heerlijk is de weg naar de Koude Berg,
en nergens een spoor van paard-en-wagen.
Ravijn na ravijn onthoud ik minder,
stapels bergpieken, niemand weet hoeveel.
Dauw huilt tranen op duizend soorten gras,
wind fluit tussen identieke dennen.
Als je op zo'n moment van het pad raakt,
Vraagt je lichaam aan zijn schaduw: waarheen?

Han Shan

Omhoog langs de weg van de Koude Berg,
de paden van de berg zijn eindeloos:
lange ravijnen met stapels rotsen,
brede rivieren tussen welig gras,
glibberig mos maar niet door de regen,
ruisende pijnbomen, ook zonder wind.
Wie kan de aardse lasten loslaten
om met mij in de wolken te zitten?

Han Shan

Witte wolken hoog op steile toppen,
groen water stroomt in golfjes door het meer.
Vanaf deze plek hoor ik een visser
herhaaldelijk zingen bij het roeien.
Klank na klank, maar ik kan niet luisteren,
het stemt me door en door melancholiek.
Wie zegt dat mussen geen snavel hebben?
Hoe kunnen ze dan door het dak dringen?

Han Shan

Diep, diep is de weg van de Koude Berg,
hoog, hoog de oever van de frisse beek.
Tjilp, tjilp, de hele tijd hoor je vogels,
stil, stil, er zijn helemaal geen mensen.
Zacht, zacht suist de wind recht in mijn gezicht,
vlok na vlok stapelt de sneeuw zich op mij.
Dagen, dagen lang zie ik de zon niet,
jaren, jaren lang ken ik geen lente.

Han Shan

Lagen van berg en water, wonderschoon,
avondroze nevel sluit het lichtgroen.
De mist strijkt mijn katoenen hoofdband nat,
de dauw doorweekt mijn strooien regencape.
Mijn voeten gaan op pelgrimssandalen,
mijn hand houdt een oude rotan tak vast.
Weer kijk ik voorbij de wereld van stof,
waartoe toch dient dit rijk van illusies?

Han Shan

Wolk en berg hopen zich op tot het hemelblauw,
diepe paden, donker bos zonder reizigers.
In de verte zie ik de maan eenzaam stralen,
vlak bij me hoor ik een zwerm vogels kwetteren.
Eenzaam zit de grijsaard, hoog op de groene top,
kalm woont hij op Shaoshi, berustend in wit haar.
Hoe jammer dat het verleden en het heden,
onbedoeld, als water, naar het oosten stromen.

Han Shan

Als vogelgekkeel me overweldigt,
dan leg ik me neer in mijn hut van stro.
De kersen glanzen donker karmozijn,
de wilgentwijgen hangen als haren.
De zon verrijst tussen groene tanden,
wolken baden zich in het blauwe meer.
Onverwacht zei ik de wereld vaarwel,
reed de zuidflank van de Koude Berg op.

Han Shan

De Koude Berg verhult veel wonderen,
hij wordt altijd door de klimmers gevreesd.
In de maneschijn glinstert het water,
in de wind ritselen de grashalmen.
Sneeuw geeft bloesem aan dorre pruimelaars,
wolken vormen blad aan kale bomen.
Dankzij de regen verfrist alles weer,
maar zonder mooi weer lukt de tochtje niet.

Han Shan

Sinds ik een huis op de Koude Berg heb
zijn tienduizenden jaren verstreken.
Mijn lot volgend trok ik naar bos en bron,
waar ik verblijf beschouw ik al wat is.
Mensen komen niet bij koude kliffen,
witte wolken zijn meestal dicht en dik.
Fijne grassen dienen mij als matras,
de blauwe hemel neem ik als deken.
Opgewekt leg ik mijn hoofd op een steen
en laat de wereld zijn verandering.

Han Shan

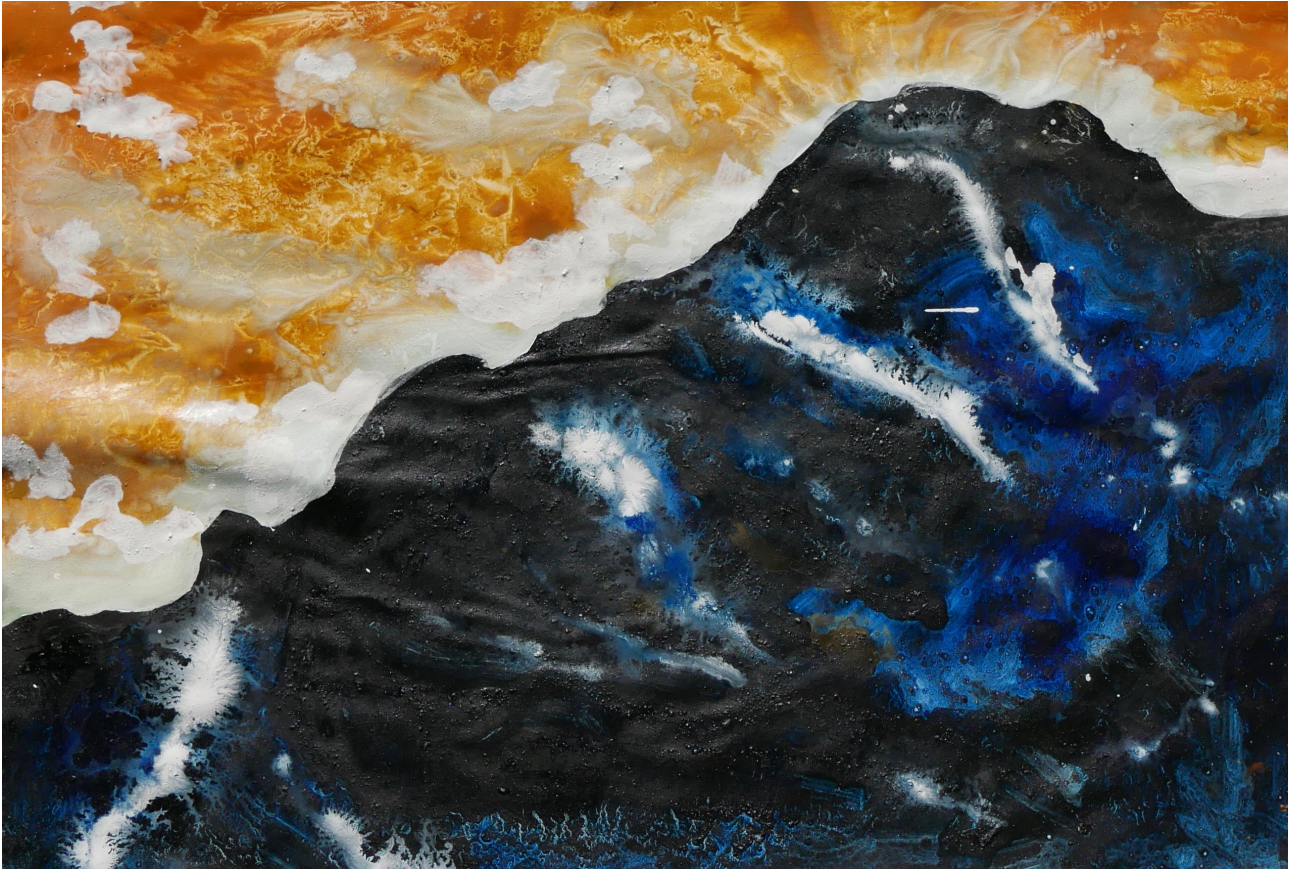

Gisteren ben ik naar de top gegaan,
ik tuurde omlaag langs steile kliffen.
Op de rand van het gevaar stand een boom,
de wind had hem in tweeën gereten,
de regen had hem laten weggroten,
de zon had hem uitgedroogd tot pulver.
Bedroefd zag ik hoe van zijn volle pracht
niets meer dan een hoopje stof over was.

Han Shan

Niets bindt mij tussen de witte wolken,
een berg heeft nooit aan iemand toebehoord.
Het gevaar af: daarvoor heb ik een stok,
de dreiging op: ik grijp de ranken vast.
In het ravijn blijven de pijnen groen,
naast de beek liggen de stenen gevlekt.
Afgesneden ben ik van mijn vrienden,
maar komt de lente, fluiten de vogels.

Han Shan

Ik ben blij met de Weg van alledag,
in een grot tussen mist en klimplanten.
Mijn emoties zijn geheel ongeremd,
ik heb vrienden in witte wolken vrij.
Er zijn wegen, maar niet naar de wereld,
wie zonder hart is kan hierheen klimmen.
Op mijn stenen bed zit ik 's nachts alleen,
de vollemaan boven de Koude Berg.

Han Shan

De mens zoekt nu de weg naar de wolken,
de weg naar de wolken is ver - geen spoor.
De bergen zijn hoog, vaak gevaarlijk steil,
de rivieren zijn breed, niet erg helder.
Groene toppen zowel voor als achter,
de witte wolken nu eens west, dan oost.
Wie de weg naar de wolken wil kennen
- de weg naar de wolken is in leegte.

Han Shan

Hoog, helemaal boven op de bergtop,
Vanwaar je oneindig ver kunt kijken,
daar zit ik alleen, niemand die het weet,
eenzaam schijnt de maan in de koude bron.
Uiteraard is er in de bron geen maan,
die staat nu eenmaal in het hemelzwart.
Ik mag dan wel dit ene lied zingen,
maar uiteraard zit in het lied geen zen.

Han Shan

Stil en afgezonderd van de wereld:
op de Koude Berg zijn alleen wolken.
Zitkussens van riet in de berghuizen,
het wiel van de heldere maan als lamp.
Een bed van steen aan een groene vijver,
tijgers en herten zijn hier mijn burens.
Ik schep vreugde in dit leven veraf
en wil voor altijd voorbij de vorm zijn.

Han Shan

Ik woon in de bergen,
geen mens die ervan weet.
Tussen witte wolken
doorbreekt niets de stilte.

Han Shan

De Koude Berg is diep,
hij past precies bij mij.
Zuiver witte rotsen
- hier is geen korrel goud.
De bron geeft een echo,
ik speel op Bo's citer.
Ziqi, als hij hier was,
zou de wijs herkennen.

Han Shan

DE BEKLIMMING VAN DE GROENE BERGKAM IN YONGJIA (422)

Met proviand en lichte stok klim ik
in kronkels naar mijn afgelegen huis.
Stroomopwaarts draait het pad almaar verder,
bovenaan kent mijn blijdschap geen grenzen.

De deiningen bevroren in de kou,
de bamboe glinstert vochtig van de rijp.
De beek slingert veelvuldig uit het zicht,
de kliffen ogen massief in het woud.

Ik zoek de nieuwe maan in het westen,
en denk dat de zon in het oosten daalt.
Ik loop tot de avond, blijf de hele dag,
al het verborgene wordt me vertrouwd.

Een corrupte top dien je beter niet,
de tweede plaats betreden brengt geluk.
Een kluizenaar gaat altijd bedaard voort,
maar zijn verre, hogere doel is groots.

Wat is het verschil tussen ja en nee?
In alle rust wijd ik mij aan het Eén.
Als rust en kennis elkaar versterken,
komt de ware natuur vanzelf boven.

Xie Lingyun

ROTSWONINGBERG (423)

De dageraad vraagt om afzondering:
ik vaar uit langs de wilde grasvlakten.
Het eiland met orchideeën volgt snel,
de bergen, begroeid met mossen, zijn hoog.

De Rotswoning kroont een hoek van het bos,
een springbron valt vliegend uit de bergtop.
De lege stroom is een weg van eeuwen,
de steile hoogte is niet van een dag.

Dorpen zijn hier niet te zien of horen,
wind en mist houden de houthakkers weg.
Hoewel ik nooit ver weg kon gaan kijken,
dweepte ik al jong met Qiao's verrijzen.

Dit bezielde gebied was lang verhuld,
nu lijkt mijn hartenwens uit te komen.
Mijn geluk hoef ik niet uit te drukken
- ik pluk geuren, speel met koude twijgen.

Xie Lingyun

OVERNACHTING OP DE JIANDE

Ik stuur mijn boot naar een mistig eiland,
in de schemer voelt mijn heimwee als nieuw.
Weids land - de lucht laag over de bomen,
helder water - de maan dicht bij de mens.

Meng Haoran

Bron:
Berg en water. Klassieke Chinese landschapsgedichten. Samengesteld,
vertaald en toegelicht door Silvia Marijnissen, Utrecht, Amsterdam,
Antwerpen 2012 (Uitgeverij De Arbeiderspers)

AUF DEM FLUSS

Ein Wind bewegt
des Flusses Glätte
und reißt die Blätter
von den Blüten am Ufer.
Den Schmerz der Trennung
hört man deutlich
in den Tönen der Flöte,
so langsam und zart.

Schon neigt sich jenseits
des Flusses die Sonne,
die Abendröte
ist am Erlöschen.
Die Töne der Flöte
fliegen gen Osten,
ersterben über
den Höhen der Berge.

Wang An-shih

NACHT AUF DEM FLUSS CHIENDE

Das Boot hält Kurs
zur Insel, die im Nebel verschwand.
's wird Abend schon;
den Reisenden packt Schwermut.
Die Feme - grenzenlos.
Zu den Bäumen neigt sich der Himmel.
Glasklar die Wellen;
der Mond den Menschen nah.

Meng Hao-jan
689-740

Bron:
Chinesische Gedichte, Übertragen und herausgegeben von Abraham
Horodisch, Gütersloh, z.j. (m Bertelsmann Lesering)

